

כדורגל

ניצחון השופט

„אנחנו שונאים אותו“ אמר חלוץ הכוח-מכבי רמת-גן, יהודה שהרבני, והוא שונא אותנו. נושא שינאתם של כדורגלני הכוח: שופט הכדורגל הראשון של ישראל, ה-פתח-תקוואי מנחם אשכנזי. אם עד כה היה ידוע, ששופט כדורגל

שופט אשכנזי
„הוא שונא אותנו“

שרק לפגול לטובת באר-שבע במחצית ה-ראשונה, פגול שהביא לבאר-שבע את הניצחון. מה פתאום?

טעות רצינית יותר: שקני הכוח הישן את התוצאה עוד במחצית הראשונה. חזר צב, שמואל (סמ"ר) שאולי, נגח כדור ל-עברו של חברו שאול אלבוך, שהמשיך אותו לרשת. „איהו יופי של גול זה היה“, נאחז יהודה שהרבני, אלא שהכדור לא הספיק להיכנס לתוך הרשת, ואשכנזי שרק לביטול השער. מדוע?

אחר-כך שרק השופט לבעיטת עונשין בלתי-ישירה לטובת שקני הכוח, בתוך רחבת ה-16 של היריב הבאר-שבעי. שקני הכוח הספיק רק לגעת בכדור, וכבר שרק השופט נגח חבריו לקבוצה. למה?

בסיום, נבעט כדור לעברו של שוער באר-שבע דאקו. הוא זינק ותפסו, אלא ש-הכדור נשטט מבין ידיו, שהרבני הוציא ממנו את הכדור והתכוון לגלגל אותו ל-רשת החשופה, כששוב שרק אשכנזי ה-פעם אפילו התפרץ המאמן קריהמוג של הכוח, יצחק שניאור, לעברו של השופט: „מה זה? אהה לא נותן לנו להבקיע שער?“ זעק שניאור, השאלה נשארה ללא מענה.

הסיום היה כפי שאשכנזי החליט מראש. שקני הכוח לא הבקיעו שער, ירדו מני-צחים מן המגרש.

מנחם אשכנזי ניצח.

לשון ארוכה

הקומדיה סביב חידושו או אי-חידושו של חזוה העבודה של מילובאן ציריץ, עמדה השבוע לפני סיומה. נשיא ההתאחדות, אריה שריג, קיבל על עצמו להכריע ב-שאלה.

הוא נפגש אומנם עם בעלי דעות שונות בפרשה, אך נראה היה כי הוא יכריע בהת-אם לרצונו של איש ההתאחדות הקרוב לו ביותר, התומך מס' 1 של ציריץ, מיכה אלמוג.

לציריץ עצמו היה כבר הסכם בעל-פה עם קבוצת מכבי נתניה, לפיו יאמן את ה-קבוצה בעונה הקרובה. אך הדבר לא הפריע לו להצהיר, כי יסכים לחזור ולאמן את הנבחרת הלאומית.

זעם וכעס. השבוע היה ברור, כי ל-ציריץ יש שאיפה אחת ויחידה: לחזור ל-תפקיד מאמן הנבחרת הלאומית של ישראל. לשם כך הוא היה מוכן לכל.

שחקן הכדורגל היחידי, שהתערב בגלוי בפרשה, היה נחום סטלמן מהגופל פתח-תקוה. הוא הודיע על כוונתו להיפגש עם נשיא ההתאחדות, ולהביע בפניו את הדעה כי ציריץ חיוני לכדורגל הישראלי. הדבר נראה תמוה בעיני כל אלה שזכרו את סטל-מן מקפני כמה חרושים. אז הוא נופה מסגל הנבחרת, זעם וכעס על ציריץ.

המאמן הכיר במהרה בהשיבותו של ה-כוכב, לא רק על מגרש הכדורגל, ההיורו לנבחרת. התגמול לא אחר לבוא. סטלמן התל מביע את דעתו בגלוי בזכות המאמן היוגוסלאבי. קשה להניח, כי ציריץ ישכח מיחווה זה במהרה.

שחקן נבחרת יריב: „השיקול של סטלמן נכון. כי אם יבוא מאמן אחר, הוא אולי ישכח שקיים אחד בשם סטלמן, שלו יש לשון ארוכה בפתח-תקוה.“

עובדה אחת היתה השבוע ברורה: מעמדו של ציריץ התערער, וספק הוא אם יוכל להציע בעתיד את כדורגלני ישראל קדימה.

רי נצחון באר-שבע: קבוצות מכבי פתח-תקוה ומכבי שעריים. מרוץ הפסידו כדורגלני הכוח בבאר-שבע, אחרי שבוע לפני כן ניצחו את הבאר-שבעים ברמת-גן? למפסידים היתה תשובה ברורה: מנתם אשכנזי החליט עוד לפני המישחק, כי קבר-צתם תפסידו. כששופט כאשכנזי מחליט משהו — הוא מקיים. עובדות להוכחת טענותיהם יש לשחקני הכוח לכביר. למשל: אשכנזי

מסוגל לחרוץ גורלו של מישחק, הרי לאחר השבת הוברר, כי שופט יכול לחרוץ גם את גורלה של קבוצה לירידה לליגה נמוכה יותר. אשכנזי עשה השבת צעד חשוב ב-כיוון זה. הוא שפט במישחק בו ניצחה הפועל באר-שבע את הכוח בשער 0:1. דבזה ומדוע. אם יצליחו כדורגלני הפועל באר-שבע להישאר בליגה הלאומית, יהיה זה לא במעט הודות לשתי הנקודות שהשיגו במישחק זה. המועצות לירידה אחי

המכונות הפרטיות בישראל היא פרה חולבת-ולא רק לממשלה

סקנדל

על גלגלים

לחיוך האשמות, הועלתה בשבועות האחרונים שורה של טענות מפורטות. בין השאר:

● מלבד המשכורת הנאה (1400 ל"י) שמקבלת המזכירה הכללית, מועסק גם גיסה, ברוס ג'קובסון, במשכורת מלאה, כסגן המזכירה הכללית וכמנהל השירותים הטכניים ומחלקת הסיירות. אחותה הועסקה בעבודות-תירגום בשכר גבוה. על אף שהוצעו שירותיהם של מתרגמים מקצועיים בתעריפים רגילים. אחיה הוא סוכן הביטוחים של המועדון, ואילו בנה עסק בגביית כספים מחברי המועדון תמורת דמי-עמלה, ובעבודה-בשכר הקשורה עם מטע המטרה הארצי של המועדון. בסך-הכל: 3542 ל"י, עבור הבן בלבד!

● מדי שנה נוסעת המזכירה הכללית לחו"ל. מטעם המועדון ועל חשבונו. גיסה והנשיא שלמה ארוזי נוסעים אף הם לחו"ל. מדי שנה. ההוצאה על נסיעות אלה, בשנה שעברה: 10 אלפים ל"י. המועדון רכש למען המזכירה-הכללית מכונית פרטית, שהוחזקה לפה פעמיים במכוניות חדשות, בתקופה של שלוש שנים. תוך הוסט-פת כ-10 אלפים ל"י. הוצאות ארוכות המכונית חלות על המועדון. מניין בא הכסף הזה? כמועדון רשומים כ-12 אלף חברים, הממלאים דמי-חבר שנתיים של 20 לירות.

★ ★ ★

מי בא לאסיפות?

נשיא שלמה ארוזי ומוזכרת המועדון שולטים במועדון ללא מצעים מאז היחסו בשנת 1949. הדבר בא להם בנקל, שכן באסיפות הכלליות משתתפים בדרך כלל רק קומץ חברים. בשנת 1964 נערכה האסיפה הכללית בבית-טוקולוב בתל-אביב. לצורך זה הוזמן האולם הגדול, אך כסופו של דבר התקיימה האסיפה בחדר קטן, המועדון לשיבות-יודע, כי ל-אסיפה באו בסך-הכל מיושנה חב-רים, בעוד שהועד עצמו מונה תש-עה חברים. בשנה שעברה נערכה האסיפה הכללית במשרד-המועדון ה-צנוע. למרות נפחו המצומצם של משרד זה, עוד נשאר מקום רב לחברים שלא הגיעו.

נחמיאם

מועדון חוזרת תמיד על עצמה, והיא מזכירה במידה מסוימת ליל סדר: ארוזי קורא בנשימה אחת את הדו"ח השנתי. קומץ החברים מסתירים ב-קושי את פניהם. כאשר נגמרת הקריאה, אין זכר לחיכוך. תמיד קם אחד מ„ארבעת הבנים“ ומציע לבחור את ארוזי לנשיא לתקופה נוס-פת. בן שני מציע להביע תודה עמוקה על הפעילות הענפה של המועדון. בן שלישי מציע לבחור מחדש בשלושת חברי הועד המתפטרים בכל שנה לפי התקנון, וכך נגמרת ההגדה.

התוצאה היתה תמיד ידועה מראש. קרה רק פעם אחת שחבר-ועד לא נבחר מחדש. היה זה חירם כהן, שדרש יד תקיפה בפעולות המועדון. במיוחד שאף לרסן את השתלטותה הבלעדית של מזכירת המועדון. באסיפה הכללית לא הוצע להיבחר מחדש. לא נבחר מחדש לוועד גם השופט המחוזי שלמה לובנברג. אולם הפעם ביזמנו הוא. השופט הצהיר, כי בתנאים הקיימים אין טעם להמשיך בחברות בו. נוכח ההתפתחויות האחרונות בשהה מיסוי הרכב ואבזורים, גברה החסיטה בין חברי המועדון. האסיפות הכלליות מתקיימות כרגיל בחודש אפריל, והחברים ציפו להזמנה, אך זו לא באה בדואר. הסתבר כי הזמנה לאסיפה הודפסה בגליון האחרון של הירחון המצויר לתחבורה רכב: שם המועדון השתער באותיות קידוש לבנה לכל רוחב העמוד. תחת סמל בעל-מדים של המועדון. תחתם הופיעו מספר שורות באותיות קטנות, ובהן הזמנה לאסיפה, שתתקיים ביום 21 לחודש זה בבית ציוני אמריקה. הרושם ברור: חברי המועדון לא יסחרו לקרוא את האותיות הועי-רות, ולא יבואו לאסיפה הכללית.

★ ★ ★

על הפרק: הצעת איאמון

א לה מחברי המועדון שיבואו לאסיפה — ולפי כל הסימנים יבואו הפעם הרבה יותר מן הרגיל — ישמעו לא רק את הדו"ח השנתי השיגורתי, אלא גם דו"ח בלתי-רגיל. הוא חובר בידי ועדת-חקירה, שמונתה לבדוק את האשמות שהוטחו בפני המזכירה הכללית והועד.

הועדה רשמה את האשמות, השיבה על כל אחת מהן. בדרך כלל אישרה את אמיתות העובדות, אך מצאה שהעניין היה כשר. בסך הכל: דו"ח המטרה את הועד. היה בו רק פגם אחד: החוקרים והמטרים היו בעצמם חברי הועד. על כן, רחחו השמועות, ערב כינוס האסיפה הכללית, כי מספר חברים מתכוונים לבוא לאסיפה במטרה אחת ויחידה: להציע אי-אמון לוועד כולו. הם יציעו להרכיב ניהול חדש למועדון, במטרה כפוה: שיפסיק להיות פרה חולבת — ושימלא סוף-סוף את יעודו החיוני: ללחום על זכויותיהם של בעלי-הרכב.

ה מכונות הפרטיות בישראל היא פרה. אולי הפרה המניבה ביותר ברפת של משרד האוצר. מדי שנה הוא חולב ממנה, בממוצע, 4000 לירות במסים שונים. לפני שהוא מרשה לאורח לקנות אותה, הוא מכפיל את מחירה ולוקח את ההפרש לעצמי. היא גם פרה סובלנית. מעולם לא השמיעה קול מחאה, או צפירת אעקקה.

כאשר הכריז האוצר, לפני שלושה שבועות על העלאה במסים של בעלי-המלאכה ושל הסוחרים, התקוממו אירגוני שני הציבור רים האלה. בעלי-המלאכה ערכו שביתת-מחאה של 24 שעות, והסוחרים האפילו את חלונות-הראווה שלהם ללילה אחד. זה הספיק: האוצר נסוג.

באותה תקופה עצמה העלה האוצר את מאזר הבניין ב-40% ואת אגרות-הישיב ב-100% — ואיש לא אמר מילה. הפרה המשיכה לעמוד ברפת, ומכונות החליבה חלבו אותה בקצב מוגבר. פה ושם קרעה פרה תחיתה ומתה. פה ושם הדיכ בעל מכונת פרטית את העמיד את מכונתו ולא להשתמש בה יותר, כי קשה לו להוציא 500 ל"י לחודש להחזקה. אבל איש לא שמע את אנקוניהן של פרות אלה.

הסיבה פשוטה: כי האירגון שתפקידו להגן על בעלי המכוניות הפרטיות שתק, הוא יכול היה להכריז, למשל, על השבתת המכוניות הפרטיות למשך חודש ימים. ההפסדים לאוצר מצמצום מכירת הדלק היו מאלצים אותו לחשוב מחדש על מדיניות החליבה. אבל מועדון מכוניות וסירות בישראל לא עשה דבר.

הנפגעים לא היו בני השיכבה המיוחסת. אלה ממילא אינם נוסעים במכוניות על חשבונם הם. אם הם פקידים-משלה בכירים, שרים ואנשי מנגנון הסוכנות היהודית — הרי מוחזקות מכוניות על חשבון משלם המסים. העלאות במסויבוא ובבלו על דלק אינן נוגעות להם. אם הם פקידים קצת פחות חשובים, משתתף האוצר בהוצאות האחזקה של מכוניות הפרטיות. אם הם מני-הלי-חברות, בנקאים, קבלנים גדולים, מוחזקות המכוניות על חשבון העסק, וההוצאות יורדות ממס-ההכנסה שהעסק משלם.

רק האורח הקטן או הבינוני, שי קנה מכונית משפחתית קטנה, נושא על שכמו את מלוא הנטל. בחברה המתפתחת בעידן המיכון, ישראל רחוקה עדיין ממצב זה. פקידים בני-נוגיים, סוחרים זעירים, ואולי מנה-לי-עבודה, רכשו מכוניות פרטיות — בעיקר בעזרת הלוואות, הסכר-נות ממושכים או פיצויים אישיים. כאשר עולה האגרה השנתית על רש-יון המכונית — אין איש משתתף עימם בנטל זה. כאשר קופץ מחיר-הדלק — ההפרש יוצא כולו מכיסם. עד ששוב חוזרת המכונית הפרטית והופכת להיות חפץ של מותרות, אשר רק שרים, פקידים גבוהים ומנהלי חברות יכולים להרשות לעצמם.

וכל זה, מבלי שמועדון המכוניות יעשה דבר להגנת החבר הפשוט. מדוע?

★ ★ ★

הניכ, הבן והנשיא

מ טרת המועדון, כפי שנקבעה בתקנונו, היא: „לעמוד על מישר זכויותיהם של ציבור בעלי ונהגי המכוניות... עד כה הסתפק הועד בהגשת מחאות מנומסות לממשלה. כל אימת שזו פגיעה פגיעה קשה בבעלי המכוניות.“

השבוע התכוון ועד המועדון לאסיפה השנתית של החברים. בדרך כלל אין האסיפה מדגימה איש, כי כמעט שלא באים חברים. אך הפעם היה ברור, כי להעז מצפה מיבחו קשה. שכן חבריו יצטרכו להשיב על שתי האשמות קשות:

● המזכירה הכללית של המועדון, קלרה נחמיאס, הפכה אותו לעסק משפחתי המחלק לה ולכמה מקרוביה טובות-הנאה למכביר; ● הנשיא, שלמה ארוזי, בהיותו פקיד גבוה במשרד האוצר, המחשב יותר במקום-עבודתו מאשר בבעלי-המכוניות. תקנון שירות המדינה אוסר בצורה חמורה על עובדי-המדינה להשתתף בפעילות הנוגדת החלטות הממשלה.